

**Πανορθόδοξες Συνδιασκέψεις
Έντεταλμένων Όρθοδόξων Εκκλησιών
καί Έερών Μητροπόλεων
γιά θέματα Αίρέσεων καί Παραθρησκείας**

«Αποκρυφισμός καί Εσωτερισμός — σύγχρονη μορφή επιδημίας σε παγκόσμιο επίπεδο»

ΙΘ΄ Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη
Έντεταλμένων Όρθοδόξων Εκκλησιών
καί Έερών Μητροπόλεων γιά θέματα
Αίρέσεων καί Παραθρησκείας

ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ

- 1) Ύστερα από μιά μακρά περίοδο κάμψεως τοῦ θρησκευτικοῦ φαινομένου, καθώς καί μετά τήν κατάρρευση τῶν ὑλιστικῶν καί ἀντιθρησκευτικῶν ἰδεῶν καί πρακτικῶν τοῦ 20ου αἰῶνος, διαπιστώνουμε μιά ἀπρόσμενη στροφή τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου στή θρησκευτικότητα καί τήν πνευματική ἀναζήτηση. Δυστυχῶς ὅμως ἡ θρησκευτικότητα αὐτή, ἀντί νά ἀναζητήσῃ τόν ἀληθινό Θεό Ἰησοῦ Χριστό, παγιδευμένη ἀπό τήν σύγχρονη ἐντελῶς ὑποκειμενική φιλοσοφία, ἐπῆρε λάθος δρόμο καί ὀδηγεῖ πολλούς σέ μιά θρησκευτικότητα, πού βάση της ἔχει τόν Ἀποκρυφισμό καί τόν Ἐσωτερισμό, πού ἔχουν προσλάβει μορφή ἐπιδημίας σέ παγκόσμιο επίπεδο.
- 2) Ὁ Ἐσωτερισμός αὐτοπαρουσιάζεται σάν μιά μυστική γνώση, μή κοινοποιήσιμη στούς ἀμύητους. Ἀποκτᾶται μέ διαδοχικές μυσίες, πού τάχα ἐπιτυγχάνονται μέ αὐτονομημένες τεχνικές, οἱ ὁποῖες σκοποῦν ἔχουν νά ἐνεργοποιήσουν δῆθεν κρυμμένες ἐσωτερικές δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου. Ἔτσι δημιουργεῖται ἡ ἐντύπωση μιᾶς ἐλίτ, μέ ὑψηλότερες τάχα ἀναζητήσεις.
- 3) Ὁ Ἐσωτερισμός ξεκινάει μέ βάσεις παγανιστικές συνδεδεμένες μέ τίς εἰδωλολατρικές θρησκείες καί μάλιστα τῆς ἐποχῆς τῆς παρακμῆς τους καί καταλήγει νά ἐντάσσεται στό εὐρύτερο σύστημα τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ, μέ πῖο ἰσχυρή ἐπάνω του τήν ἐπίδραση τοῦ θεοσοφικοῦ κινήματος.
- 4) Κοινός τόπος ὅλων τῶν Ἐσωτερικῶν ὁμάδων εἶναι ὁ θρησκευτικός συγκρητισμός, ὁ ὁποῖος ἀρνεῖται τήν μοναδική αὐθεντία μιᾶς συγκεκριμένης θρησκείας, καί καλλιεργεῖ τήν πίστη ἡ ὅτι ὅλες οἱ θρησκείες ὀδηγοῦν στήν ἴδια «Ἐσώτερη Ἀλήθεια» ἢ ὅτι ὁ Ἐσωτερισμός ἀποτελεῖ ὑπέρβαση ὅλων τῶν θρησκειῶν.
- 5) Στή χώρα μας ὁ Ἐσωτερισμός ἐμφανίζεται ἀπό τό τελευταῖο τέταρτο τοῦ 19ου αἰῶνος. Κατά τήν ἱστορική του διαδρομή δρᾷ μέ πλῆθος ἐξωχριστιανικῶν ὁμάδων, ὅπως ὁ Τεκτονισμός, ἡ Θεοσοφία, ἡ Ἀνθρωποσοφία, καί μέ ἐξευρωπαϊσμένες μορφές τῶν ἀνατολικῶν θρησκειῶν καί τῶν πρακτικῶν τους (Γιόγκα, Διαλογισμός, Ρέικι, Ρεφλεξολογία, Τάϊ Τσί, ἐνεργειακές μορφές τύπου Τσί, πολεμικές τέχνες τῆς Ἀνατολῆς κ.λ.π.), πού ἀπό τούς ἀγνοοῦντες τήν ἀλήθεια γίνονται δεκτές σάν πρακτικές ὑγείας καί εὐεξίας. Στά πλαίσια αὐτά καλλιεργεῖται ἡ λεγόμενη «Θρησκεία Πελατῶν», πού ἀποτελεῖ κυρίαρχο φαινόμενο μέσα στήν χαώδη «Υπεραγορά Θρησκείας».
- 6) Ὁ Ἐσωτερισμός εἶναι ἓνα πνευματικό κίνημα ἀνθρωποκεντρικό. Ἀρνεῖται τόν Θεό ὡς Πρόσωπο παντοδύναμο, Δημιουργό καί Σωτήρα τοῦ κόσμου. Ἀλλ΄ ἀδυνατώντας νά ξεπεράσῃ τήν ἔντονα προσωπική θρησκευτικότητα τοῦ κάθε ἀνθρώπου, καταφεύγει στά ψυχικά θρησκευτικά συναισθήματα καί στόν ἐσωτερικό γύρω ἀπό αὐτά στοχασμό.
- 7) Κυρίαρχο δόγμα τοῦ Ἐσωτερισμοῦ εἶναι ὅτι Θεός, οὐράνια, ἐπίγεια, ὅλα στόν κόσμο εἶναι ὁμοούσια. Τά πάντα εἶναι «Ἐνα», μιά «Παγκόσμια Συμπαντική Ἐνέργεια». Ὅλα ἀπορρέουν ἀπό αὐτήν. Ὅλα εἶναι προβολές αὐτῆς τῆς Συμπαντικῆς Ἐνέργειας. Δέν ὑπάρχει δημιουργία. Ὅλα Θεός καί ὕλη εἶναι ἐξ ἴσου ἄχρονα καί αἶδια. Ὁ Ἐσωτερισμός δέν δέχεται διάκριση τῆς θείας οὐσίας ἀπό τήν οὐσία τῶν κτιστῶν ὄντων.
- 8) Ἔτσι, γιά τόν Ἐσωτερισμό, ὁ ἀνθρώπος μόνον τότε βρίσκει τό ἀληθινό του «ἐγώ», ὅταν χάσει κάθε αἴσθηση προσωπικῆς ὑπαρξῆς καί ὑπόστασης, ὅταν ἀπορροφηθῇ στήν ἀπρόσωπη «συμπαντική ἐνέργεια» ἐπομένως, ὅταν πάσῃ πιά νά ὑπάρχει· δηλαδή μέ τήν ἐκμηδένισή του!
- 9) Βασική τεχνική τοῦ Ἐσωτερισμοῦ εἶναι ὁ Διαλογισμός. Ὑπάρχουν πολλές μορφές διαλογισμοῦ. Κοινός

παρονομαστής όλων είναι ότι δεν αποτελούν προσευχή. Και πράγματι ο διαλογιζόμενος δεν επιδιώκει διαπροσωπική κοινωνία με τον Χριστό, αλλά να διαμορφώνει την προσωπική του συνειδητότητα, να ταυτιστεί με τις αρχές του έσωτερισμού φθάνοντας στο σημείο να πιστεύει τον έαυτό του σαν «Χριστό», δηλαδή σε μία ειδωλοποίηση του έαυτού του.

10) Η σύγχρονη φιλοσοφία του φιλελευθερισμού, του «πολιτικῶς ὀρθοῦ» καὶ τῶν κρατικῶν νομοθεσιῶν ἀναγνωρίζουν στό κάθε ἄτομο ἀπόλυτο καὶ ἀπαραβίαστο δικαίωμα νά πιστεύει, ἢ νά μήν πιστεύει, καὶ νά ἀναζητεῖ τόν Θεό μόνος του, νά τόν δέχεται ὅπως θέλει, ἂν θέλει καὶ ὅποτε θέλει, ἐσωτερικά, μέσα του, καὶ ἐσωτεριστικά, δηλαδή μέ τό εὐκόλο καλοῦπι, πού τοῦ προτείνουν τά κέντρα μυήσεως στόν ἐσωτερισμό.

11) Ὁ Ἐσωτερισμός προπαγανδίζεται ἀπό συγκεκριμένα κέντρα, πού ἐμφοροῦνται ἀπό τό πνεῦμα τῆς «Νέας Ἐποχῆς», μέ κύριο στόχο τήν ὑποτίμηση τῆς Θείας Ἀποκαλύψεως τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ τόν παραμερισμό τοῦ Χριστοῦ.

12) Ὁ Ἐσωτερισμός, γέννημα τοῦ σύγχρονου ἀθεϊστικοῦ φιλελευθερισμοῦ ἀπορρίπτει τήν Θεία Ἀποκάλυψη. Κατά τόν Ἐσωτερισμό ὁ ἄνθρωπος ψάχνει μόνος του νά βρεῖ, ἂν καί τί ὑπάρχει πέρα ἀπό αὐτή τήν ζωή, καὶ ἔτσι καταντάει σέ μιά χαώδη κατάσταση καὶ πίστες καὶ πολύ περισσότερο πράξεων, ἀφοῦ ἔχει φθάσει νά δέχεται ὅτι δέν ὑπάρχει διάκριση μεταξύ καλοῦ καὶ κακοῦ. Καὶ συνεπῶς ὅλα γιά τόν ὁπαδό τοῦ ἐσωτερισμοῦ εἶναι ἐξ ἴσου δεκτά.

13) Ἐμεῖς δεχόμαστε τήν μαρτυρία τῶν Ἁγίων Γραφῶν, ὅτι ὁ Θεός ἀπό εὐσπλαγγνία καὶ φιλελεutherία, γιά νά μή καταντήσουμε σέ τέτοιες πλάνες, σέ τέτοια λάθη θεώρησης τῆς ζωῆς τῆς δικῆς μας καὶ τοῦ κόσμου, φανερώθηκε σέ μᾶς ἀπό δική Του πρωτοβουλία, καὶ μᾶς ἀποκάλυψε τήν μόνη αἰώνια καὶ μέ ἀντικειμενική ἀξία ἀλήθεια. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ἀποτυπωμένη στήν Ἁγία Γραφή, ὅπως αὐθεντικά ἐρμηνεύεται ἀπό τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Τό κυριώτερο στοιχεῖο τῆς Θείας Ἀποκάλυψης εἶναι ὅτι ὁ Θεός ἀγαπάει τόν κόσμο τόσο, ὥστε ἔδωκε τόν Υἱό Του γιά τήν σωτηρία μας. Καὶ ὅτι ὁ Υἱός Του εἰσηλθε στήν ἀνθρώπινη ἱστορία, ἦλθε ἐν τόπῳ καὶ χρόνῳ, καὶ σταυρώθηκε γιά μᾶς. Τό κύριο σημεῖο διαφορᾶς μεταξύ χριστιανικῆς πίστες καὶ ἐσωτερισμοῦ εἶναι ὅτι ὁ Θεός δέν ἄφησε τόν κόσμο μόνο του, ἀλλά ἐργάζεται γιά τήν σωτηρία τοῦ κόσμου. Καὶ ὅτι σώζει τόν κόσμο διά Ἰησοῦ Χριστοῦ, δηλαδή μέ βάση τήν πίστη στόν Χριστό. Ὅποιος δέν πιστεύει στόν Χριστό, ἐλπίδα σωτηρίας δέν μπορεῖ νά ἔχει.

14) Σημαντικός διάυλος γιά τή διοχέτευση τοῦ Ἐσωτερισμοῦ τῆς «Νέας Ἐποχῆς» στή σύγχρονη κοινωνία εἶναι καὶ ὁ Νεοπαγανισμός, πού αὐτοπροβάλλεται ὡς δήθεν συνέχεια τῆς «πατρώας» παραδόσεως. Στόν νεοπαγανισμό ἐπιβιώνει δυναμικά ὁ Πνευματισμός, ἡ ειδωλολατρία καὶ κυρίως ἡ μαγεία, ὅπως περιγράφεται στά βιβλία τοῦ Ἑρμητικοῦ Corpus.

15) Πληθώρα μαρτυριῶν τῶν νεωτέρων παγανιστῶν τῆς σύγχρονῆς μας νεοειδωλολατρίας (π.χ. «Ἐκκλησία τῶν Ἑλλήνων στό Θρήσκευμα», «Ἑλλήνων Ἱερατεῖον») τονίζουν ὅτι οἱ ὅποιες τελετές μαγείας, ἢ γενικά λατρείας τους, παρακωλύονται ἀπό τήν πλησίον ὑπαρξη χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν. Τέτοιες μαρτυρίες μᾶς ἔρχονται καὶ ἀπό τήν μακραίωνη ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας. Καὶ μᾶς λέγουν ὅτι τά πνεύματα, πού ἐνεργοῦν στίς μαγικές τελετές τῆς νεοειδωλολατρίας εἶναι δαιμόνια, δηλαδή ἐκπεσόντες ἄγγελοι, πού δέν ἀντέχουν νά αἰσθάνονται παρουσία τοῦ Χριστοῦ κοντά τους, ἢ προφερόμενο τό Ὄνομά Του, ἢ τήν δύναμη τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, γιατί μπροστά στόν Χριστό εἶναι ἀνίσχυρα, ἕνα μηδέν, ἄγγελοι ἀποστάτες.

16) Ὁ Ἐσωτερισμός, ἐπίσης, ἀποτελεῖ ὑπόβαθρο τῆς ψυχαναλυτικῆς σχολῆς τοῦ Κάρλ Γιούνγκ, ὁ ὁποῖος, ἐνῶ δέν ἀπορρίπτει ποτέ ριζικά καὶ ἀπερίφραστα τόν Χριστιανισμό, καὶ μάλιστα ἐνίοτε τόν ὑπερασπίζεται ὡς ζωτική παράδοση τοῦ δυτικοῦ κόσμου ἔναντι τῶν ποικίλων ἀνατολικῶν δοξασιῶν καὶ παραδόσεων, οὐσιαστικά πρόσκειται στόν πνευματισμό καὶ βρίσκεται σέ βαθιά καὶ ἀσυμφιλίωτη διάσταση μέ τήν Χριστιανική πίστη.

17) Ὁ Ἐσωτερισμός γιά δική του προπαγάνδα παρερμηνεύει οὐσιαστικά καὶ συστηματικά τά χριστιανικά γεγονότα καὶ κείμενα καὶ προσπαθεῖ νά ἐμφανισθεῖ ὡς «Χριστιανικός». Ἔτσι, συχνά, στά ἐσωτεριστικά κείμενα συναντᾶμε ἀποσπάσματα ἀπό τίς Ἁγίες Γραφές καὶ ἀπό τά λόγια τῶν νηπτικῶν Πατέρων, πού τά παρουσιάζουν εὐνοϊκά γιά τίς θέσεις τους. Αὐτή εἶναι, ἄλλωστε, ἡ μέθοδος, ὄχι μόνο τοῦ Ἐσωτερισμοῦ, ἀλλά καὶ ὅλων τῶν παραθρησκευτικῶν ομάδων τῆς «Νέας Ἐποχῆς». Μέ τήν μέθοδο αὐτή ἐπιδιώκουν – καὶ ἐνίοτε τό ἐπιτυγχάνουν – νά παραπλανήσουν καὶ νά παρασύρουν ἀστήρικτες ψυχές.

18) Ἡ ἀπόσταση τοῦ Ἐσωτερισμοῦ ἀπό τήν Ὁρθόδοξη Χριστιανική πίστη εἶναι χαώδης! Διότι ὁ

Ἐσωτερισμός εἶναι ἡ πλήρης ἔκφραση τῆς εἰδωλολατρικῆς καί δαιμονικῆς πλάνης γιά τήν αὐτονόμηση τοῦ ἀνθρώπου καί τήν πλήρη ἀπομάκρυνσή του ἀπό τόν ἀληθινό Θεό. Καί καταλήγομε: Ζωή τοῦ κόσμου δέν εἶναι ἕνας ψεύτικος ὑποκειμενικός διαλογισμός. Ζωή τοῦ κόσμου εἶναι ὁ Χριστός, ὁ ὀμόνος Ἀληθινός Θεός καί Σωτήρας.